

„In hoc signo...”

Virgil Nistru Țigănuș

versuri

EDITURA
Muzeului de Istorie Galați

2020

VIRGIL NISTRU ȚIGĂNUȘ

„In hoc signo...”

Versuri

VIRGIL NISTRU ȚIGĂNUȘ

„*In hoc signo...*”

Versuri

EDITURA
Muzeului de Istorie Galați

Galați, 2020

© **Copyright:** Virgil Nistru Țigănuș

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii Muzeului de Istorie Galați. Orice preluare, parțială sau integrală, a textului sau a materialului grafic din această lucrare se face numai cu acordul scris al Editurii.

Proiect realizat în colaborare cu

Muzeul de Istorie „Paul Păltănea” Galați

Editor: Cristian Dragoș Căldăraru

Coperta 1 și ilustrații: Horia Țigănuș

Culegere computerizată: Ludmila Plugaru și ing. Bogdan Țigănuș

Tehnoredactare: Ovidiu Cristian Nedu

Coperte și fotoprosesare: Alexandru Șeitan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NISTRU ȚIGĂNUȘ, VIRGIL

"In hoc signo..." : Versuri / Virgil Nistru Țigănuș. -
Galați : Editura Muzeului de Istorie Galați, 2020

ISBN 978-606-8769-31-8

821.135.1

© 2020 Editura MUZEULUI DE ISTORIE GALAȚI

Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 80, cod 800010

Redacția: tel.: 0236 460797, Fax2Mail: 0336-880008

E-mail: muzeuistoriegalati@yahoo.com

Web: <http://migl.ro/>

ISBN 978-606-8769-31-8

*Recunoștință fără de sfârșit părinților mei,
Georgeta și Vasile Țigănuș*

Cu Arhiepiscopul Pimen al Bucovinei (25 august 1929-20 mai 2020), la mănăstirea Dragomirna, 18 ianuarie 2020.

„In hoc signo...”

*În mătasea mării, de-albastru aurit
pescărușii bat valul cu o aripă*

*Scriu numele Celui nebiruit
de vrăjmașii care trec în risipă*

*De sub Cruce am strigat către Cerul deschis:
- Iartă-mă, Doamne, nu-s eu cel ales,*

dar Te-ntreb care-i hotarul dintre viață și vis...?

Pe-un val de tăcere scria: „In hoc signo vinces”

Semne profetice

*Cutezam să te aștept, iubire curată
Flori de mirt ți-am adus, încoronate
cu lumină căruntă, îngândurată*

Întoarce-te din hotarul lui niciodată.

*Din șapte uimiri pentru tine-am desprins
trei semne proteice în veșnicii:
viitorul (ce-a fost), un trecut (ce va fi)
și ceva de nespus (peste care a nins...)*

Caut un drum către Rugul Aprins

*De-aș avea aripi, aș porni dintr-un salt
spre Podul Vulturului în zorii de zi
Trimisul domnesc din poveste de-aș fi,
Cerule veciilor l-aș veghea din înalt*

*Dar tărâmul meu e-o colină de sare
îl urc anevoie căutând un izvor
Aici, timpul din vise se schimbă în dor,
iar oglinzile cerului – în ploaie cu soare*

*Păstrez doar Cuvântul în ochii de var
Am primit și-un toiag, dar s-a prăpădit
(Era din smochinul care nu a rodit?
Nu mai știi. Verbele-n andante tresar...)*

*Dar mai caut drumul spre Rugul Aprins
o cărare se mântuie numai în gând
din piatra de sare la Unghiul cel Sfânt*

La capăt e Semnul care a învins...

Despre poezie te rog să vorbim...

*Despre poezie te rog să vorbim,
despre tănuita ei strălucire
despre splendoare și amăgire,
despre Semnul ceresc pe care-l iubim
și despre râul de aur, cândva infinit
cu stele rămase-ntre muguri de spini
desprinși din coroana cu sfinte Lumini,
despre vidul albastru, bătătorit...*

*S-ascultăm basmul de sâmbătă seara,
de-l vom înțelege, ne va-mbrățișa
cu o iubire ce nu va-nnopta
Cel care Este și-a sfințit primăvara...*

Ofrande

Motto:

„Când amintirea vine de departe,
te miri de propriul tău trecut”
(Jean Guilton)

*Te-ai străduit să vezi Ideea pură
dar ea e o maree de lumină
de propriul tău trecut mintea ți-e plină
el te-a salvat în timpul plin de ură...
Și-apoi ai povestit cu-nduioșare
de sacre, transparente simetrii,
de-Acel Înalt al spiritelor vii
de-asemănare-n neasemănare...
Ești fulg de apă printre reci cristale,
Dar cine va mai ști cândva să spună
Din ce trecut prezentul tău se-adună
Câți ani stelari strâng cântecele tale?*

Pe cerul nopții, Perseidele

*Pe cerul nopților mele
plutesc Perseidele
acoperite cu valuri de uimiri
E un miracol chemat
de oboiul lui Benedetto Marcello...*

Spuneam câte ceva tăcând...

*În pacea coborâtă din Luna plină
Pâlpâie, nevăzute, cărțile mele
oglinzi reunite în marea de cenușă...
În cercul de fulgere așteptate din Semn
fluturând coroane de foc
ard stejarii uitați de tâlhari*

*E o liniștită noapte de vară
Perseidele-nfloresc în sobor
Luminile curg pe icoane străvechi
zugrăvite pe lemn
în rugăciune, lâng-un izvor...*

***Slavă Luminii!
Luminilor Ave!***

*Un duh transcendent
a răsărit din rugul plutitor în răsărit...
Am coborât într-un târziu
cu aripe de șifă
din turla neacoperită,
prădată de mai multe cete de vandali...*

*În vuietul prelung al rătăcirii,
Ca pasărea rănită-n cernitele călătorii
și-ntemnițată-n frigul de sidef al morții
rămân, în larva celor care-și spun învingători,
înconjurat de-un vertical adânc necunoscut.*

*Melancolia firelor de noapte-n sihăstria moldave
și-ndepărtatul răsărit din rugul plutitor
Vor spune c-am trăit crezând în Absolut...*

Slavă Luminii! Luminilor Ave!

Și aștepți...

*Ai adus apa din adânc de fântână
(timpul lăuntric a răzbit în afară)
Iar de nu o zidești, n-o să rămână,
izvorul ce l-ai aflat va să piară.*

*Stai ca sârmanii lângă mănăstire –
de mult aștepți s-ajungă o povară
cu lespezi curate ca piatra de moară
să-mprejmuești după datini alba zidire...*

*Ziua-i concavă ca o oglindă
junii extatici nu au timp de popas
Cerul ți-a zidit o lumină-n glas:
la izvor să rostești o colindă...*

Ceas

Motto:

„Când vă vor prigoni...”
(Matei, 10,23)

*Ne prigonesc, dar nu Te părăsim
acasa noastră-nseamnă apa vie.*

Izvoarele ascunse reînvie

Prin jertfa Ta de mii de ani trăim

*Părinții noștri sub Cruce-au asfințit
De neclintit în dreapta lor credință
Ceru-nstelat e-un semn de biruință*

Ne-ajută, Doamne, până la sfârșit...

Cocorii poartă semnul iubirii...

*Ajung înnoptat cu aceste cuvinte
sunt semne din vaste câmpii elizee
elegii și fărâme de melopee
dintr-un basm povestit mai nainte*

*De nu-mi dați sălaş, mă voi duce cu zorii
către muntele alb, de priveghere,
cu ape stelare îmbrăcate-n tăcere
unde Semnul Iubirii îl poartă cocorii...*

Foșnesc codrii și spinii...

*Era vremea luminii-n prag de Florii
Tânărul Lazăr se-ntorsese-ntre vii*

*Crâmpieie din psalmi, finic și stâlپări
șafarul cu sunet tânguitor
Năframele albe la ferestrele pline
de copii și de fete ierusalime
Iată mînzul venind cu sfînta povară
la Secerișul din primăvară
pentru iertare și mîntuire
însîngerat pentru-o mare iubire*

*O mreață de-ocară a căzut mai apoi
Chiparoșii și-au strîns mugurii noi
și o sminteală, o cruntă orbire
au stîrnit mulțimea în risipire*

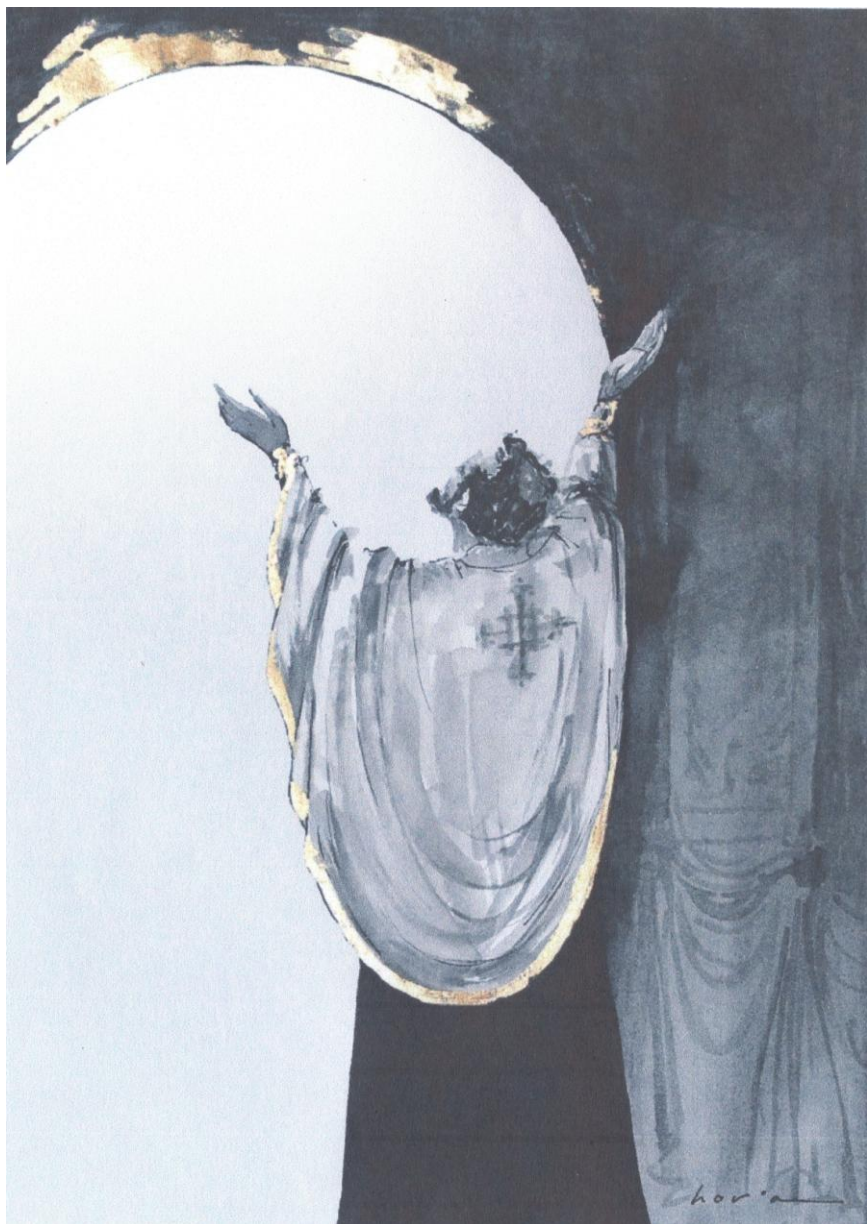
*„Răstignește-L! striga lumea bolnavă,
năucă de ură, de jertfe hulpavă...*

*Îi plîng pe cei care nu îndrăzneau
Să spună cât de mult pe Hristos îl iubeau*

*Au tăcut ursuzi, călcând în picioare
Vesmântul cernit din raze de soare
Astfel s-a înălțat Crucea Luminii...*

*De-atunci, precum Simon din Cirene
Purtăm crucea prin valuri de vreme...*

În adâncuri foșnesc cedrii și spinii...

A fost cu puțință...

*Paharul cu fiere a fost cu puțință,
tâlharul cu nume ales s-a salvat,
în slavă deșartă Pillat s-a spălat
purtând o grijă fără cuviință.*

*Au ars stâlpărilor, i-au strâns pe copii
se temeau c-ar mai duce suflete-n cer?*

*Aș fi îndrăznit Apă vie să-I cer
în Lina Lumină ce va răsări...*

*Acum așteptăm să-i spunem Eli,
du-ne sufletul pe brațele Tale!...*

*Chiar când moartea-și va pune pecețile sale,
Icoana Proniei Sale ne va ocroti...*

Cu flori de migdal

*În Joia de Taină, cu-un pocal de pământ
am pornit către Cina mării Iubiri –
trecând prin ispite și închipuiri –
sărutul din urmă să-l primesc în Cuvânt*

*Era Iubire, dar a fost și vânzare
în vinul de mir de la Buna Vestire –
parcă foșneau flori de migdal în potire
lângă Kidron, într-o Vinere Mare*

*Tăindu-mi cu vâsla de piatră cărare
cu nectar rubiniu am ajuns la mormânt*

Nu m-am priceput – să plâng sau să cânt...

O troiță înflorise-n Duminica Mare...

Trecea Cel care Este

Motto:

„Totul este Unu, iar Unul este
în Celălalt ca trei persoane”

Emile Boutroux

*Deodată, câmpia s-a iluminat
În jur pâlpâiau pietre celeste
Un aer de-opal ca un văl s-a lăsat
Printr-o fantă de Har trece **Cel care Este***

*Dincolo-n văzduhul frenetic dar blând
Ore reci roiesc printre clipele vii*

*Sinele coboară din nou pe pământ
Unul răsare din simetrii...*

Mărturie de seară

*Printre multe ce sunt am fost rugător,
n-am râvnit niciodată lauri domnești,
am ales smerenia dintre comori
de-aceea azi nu te chem la povești,
ci la Taina Sfintei Iubiri să gândim –
umili rugători în curată credință –
iar sub Semnu-nflorit să vorbim
despre Tatăl întreit întru ființă:
El, Părintele lumii, Proniator,
Fiul întrupat celest în Cuvânt
Iisus, Adevăratul Mântuitor
și Domnul Bucuriei – Duhul cel Sfânt*

*Iubirea ne rămâne veșnicul dar
din cer - Anastasis, Theosis în har...*

*Dacă multe ce sunt vor ajunge-amintiri
Ne rămâne Taina Sfintei Iubiri...*

Duh voievodal

În amintirea Părintelui
Pimen al Bucovinei

*Te-a așteptat un înger în chilie
Să te ridice-n cânt de sihăstrie...*

*Albit de vremuri, ostenit de multe,
ți-ai pus cununa de postav pe frunte
și ai purtat mereu pe-o dreaptă cale
semnul hotarelor voievodale
(din vechea țară – cât ne-a mai rămas)...*

*Mălinii Putnei știu locul de popas...
Mormântul e la capăt de baladă
Mulțimi umile – iată - vin să-l vadă...*

Te-a așteptat un înger în chilie

Un Rug Aprins va fi aici să fie...

Parigorie

În onoarea Părintelui Anania

*Părinte din hotarele senine
albind, ai înălțat un „fir de grai”
ești gând ceresc în „raza unui rai”
slăvit în stanțele alexandrine*

*Noi te-am văzut ducând Cruci și poeme
Erai un vultur care-n zbor se-oprește
să vadă dacă Rugul îl primește
când viața lumii-nseamnă „Du-te vreme...”*

*Șerpi fulgerați au cutezat să ardă
tinere suflete rătăcitoare
Tu, cu blândețe binefăcătoare,
fă ca acestea să nu se mai piardă...*

*Ne este dor, Părinte Anania
Să ne rugăm cu tine lui Mesia...*

La Voroneț lumina vine spre noi

*Curg fulgere pale ascunse în ploi
În tăcere, lumina vine spre noi
Deasupra-n pridvor, Deisis se-arată...*

Ne duc trandafirii la judecată

*La Voroneț. Oranta-nseamnă Cuvânt
Un nimb de lumini îi este veșmânt
Fruntea rănită a Celui Răstignit
Parcă ne-ntreabă de ce am greșit
Dar sub pleoapele reci e-o Lumină de dor...*

Frescele cerului niciodată nu mor...

Herald n-am fost...

*Herald n-am fost, dar sunt triumfător
menirea mea a însemnat iubire
de adevăr, curată dăruire
pentru poporul meu nemuritor.*

*Eu am trăit în două înfinituri
în tâlc ceresc și-n grai vorbit prin schituri
Lor le închin o doină din vioară
lângă un pin cu chipul plâns de ceară*

*Herald de-aș fi, cât de bătrân, m-aș duce
să-i duc Sfintei Sofia Sfânta Cruce.*

24-iulie-2020

Iertați, cântecul meu este sărac...

*Deocamdată, pe năframa cea nouă de in
(ștergarul țesut de maici la Humor)
puneți pâinea de grâu frământată cu dor,
patru mere domnești și o cană cu vin.*

*Lumina din sfeșnic și smirna de leac
le strângeți sub Semnul niciodată învins
vor rămâne cu voi, chiar dacă s-au stins*

*Cântecul meu e tare sărac
dar mă ajută un clopot și-un flaut*

Nu-i vreme de jale, dar Nistrul a plâns...

*Glorii ușoare și podoabe n-am strâns
Doar umbra lui Platon și-acum o mai caut...*

Privaz aurit

*Am visat mai demult că duceam prin pustiu
o icoană brodată-n argint sidefiu
sau în aur cules dintr-un vad de pe râu
foșnitor ca lumina-n spicul de grâu.*

*De-ar fi fost cataracte, cumva le-am trecut
Icoana din Chivot nu s-a pierdut
(deșertul din vis îmi părea cunoscut)*

Teamă n-aveam de Vrăjmaș, de-ntuneric

*Se schimba rânduiala timpului sferic
și am primit ascultarea să cânt
o baladă a dreptilor dintr-un Vechi Legământ
despre Lege, profeți și Sfânta Scriptură
despre Mană și Cuminecătură*

*Toiagul lui Aron, un migdal înflorit
era parcă Crucea sub care-am trăit...*

Le visam pe toate când treceam prin pustiu

Pustiul e-un cântec, dar visul e viu...

Ai fost cu mine...

*Ai fost cu mine pe unde-am umblat
îngrijat de-ncercări trecătoare
Spinii înfrângerii mi-ai adunat,
Sfântă Cruce de răscumpărare*

*Cu foșnetul cerului mi-ai primenit
sufletul mistuit de mâhnire
Am fost un zugrav pe oglinzi, fericit
să te urmez fără timp cu iubire.*

Nu e tânguire...

*Iarbă neagră au venit să plivească
ca s-o ardă în focul neîngropat*

*Nu m-au auzit când, plângând, am rugat
icoana Mamei să mă ocrotească*

*Nu cădeau lacrimi, ci broboane de ceară
pe chipul măicuței de pe cerul deschis*

*Zorii de vară trec în zorii din vis
nu e tânguire, ci dorul din seară...*

Scrisori netrimise...

I

*Cu lacrimi scriu ca pe-o lespede neagră
Nimeni, Doamne, n-ar putea să-nțeleagă
C-anevoie țin tibișirul în mână
(De mă vei lua, tabla mea să-Ți rămână)
Cu strigăt de fiară, patru gorile
Noaptea-au intrat să ni-l ia pe Vasile
Era puternic Tata, nu s-a dat dus
Măicuța căzuse-n genunchi, la Iisus
I-au lovit cu sete și i-au înjurat...
(Știam ce-i iertarea, dar nu i-am iertat)
Îți scrie-un copil fără vină, pribeag
Trimite-mi un Înger să trec peste prag...*

II

*Doamne, am plecat de mult de acasă
Între cărți viața mi se pare frumoasă
Îndrăznesc să vin cu o întrebare:
De ce podul de flori în valuri dispare
Când cu drag le-am sădit și-atâta migală?
(Poate furii de-acum vor da socoteală)*

*Rătăcind, am greșit timpul și drumul
Din făclia purtată va rămâne doar scrumul?
Primește-mi tăcerea, ca mărturisire
Dă-mi Canonul de rugă în nefericire
Doamne, de-ntunerice nu mă simt biruit
Numai Semnul din Cer știe cât Te-am iubit!...*

III

*Împăcat cu anii din urmă, citesc
Un pomelnic din Paraclisul Domnesc
Ca păstorul – pe Nebo ajuns cu silință
Văd scara lui Iacov ca făgăduință.
De sunt în greșeală și acum, la sfârșit
Să mă ierți, părinte, că astfel am trăit...*

Doar Lumina Ta nu cunoaște apus

(Candela dreptilor arde mai sus...)

N-am știut ce e moartea, eram copii...

*N-am știut ce e moartea, eram copii
Când în cenușile nopții te-au luat de acasă
De sub hâdele haine răzbise o coasă...*

Din Văile Plângerii ai să mai vii?...

*... Smeriți ne-am rugat pentru fiecare zi
Pe care, în chinuri, ai plâns-o-n mormânt
Am primit mângâierea Duhului Sfânt
Învățasem ce-i lumea, fusesem copii...*

Se pare că lipsește ceva...

*Mai spune-mi odată cum ai suferit
în temnița cândva imperială
cum ți-au frânt tâmpla și te-au umilit
cu smintita lor gângăveală*

*Osândit să te rogi pe ghiare de fier,
sufletul nu l-ai lăsat în țărână
Pe mările ființei ai fost corăbier
cu făclia Iubirii în mână.*

*Demn ai pornit spre-un tărâm necuprins
Spre o Lumină care te aștepta
Erai liber să crezi și păreai neînvins...*

(Totuși, tată, se pare că lipsește ceva...)

De-o seamă cu-această-nserare...**Motto:**

„Ochiul cel magic al cerului, iată-l!”
(Aristofan, *Norii*)

*Peste bătrânii poeți solitari
plutesc funigeii, cu aripile mari
Eu rămân să slujesc în firida de lemn
lângă grădina privegheată de-un Semn
cu stâlpi palatini din măslin aurit*

Aici, duhul Ideii e desăvârșit

*Cu norii zoriți mă-nțeleg din priviri
(murmurăm ruga Inimii din mănăstiri)*

De-o seamă-am ajuns cu albastra-nserare

*Dar de unde-s aceste lumini foșnitoare?
și de ce tocmai azi vor să plece lăstunii?*

Un stârc rănit mă cheamă din marginea lunii...

Ochiul lăuntric al zilei

*Se-nchide ochiul lăuntric al zilei,
orele grave trec peste noi
Așteptăm, în vers alb, un miracol
iar în apa, mereu limpezită, a durerii,
un foșnet din aripi de Duh...*

Tăcerea ni se-mparte între icoane...

*Viața ne-a fost un drum dezmiardat de furtuni
cu părinții, neștiuții – martiri, în ruină
și cu anii de fier – în purpurie rugină*

*Ne-a rămas sufletul – iată! – îl ținem în mâini
răstignit în cuvânt sub un Semn de lumină
cu bujorii sălbatici – în chip de piroane...*

Ca-ntr-o baladă...

*Ca-ntr-o baladă, frații erau trei
Gavril, Traian și bădița Andrei
Copii încă fiind, ultimii doi
N-au mai ajuns să plece la război
Însă Gavrilă la-nceput de vară,
A fost chemat s-aducă Nistru-n Țară
Și Gavrilă l-a trimis amestecat cu sânge...*

*Măicuța lui n-a încetat a plânge
Umbla din mănăstire-n mănăstire
cu fata ce n-a fost să-l aibă mire...*

*Câțiva feciori s-au mai întors acasă
Se risipise viața lor frumoasă
Nici râul nu părea cel dinainte
se asprise tot trecând printre morminte
silabisind durerea celor fără Cruce.*

*Măicuța strângea seara macii roșii
Ea îi vedea înalți cât chiparoșii
și-i așeza pe prag la sihăstrie
(unde Rarăul tace-ntr-o chilie)*

*De mult cu toții au plecat departe
De un mormânt – Gavril nu avu parte
Răsplata lui e viața după moarte*

Un Semn Ceresc sufletul său ne-aduce...

*În veșnica amiază sub pământuri
Ceasul de jertfă strânge-un veac de gânduri*

Glas

*O, brad gânditor din celest Câmpulung
ivit, ca și zorii pe vârful de munte
și frate de Cruce-al zilelor mele
cu tine-am trecut prin vămile grele
Mi-ai lăsat peste Moldova o punte
Dar la capătul ei n-a fost să ajung*

*Cu daruri umile te împodobeam
când, sub Semnul Iubirii, la închinare
luminile lumilor se aprindeau
omături crăiești te înnobilau
cu o cunună-n neasemănare
În straiul visării mă-nveșmântam...*

*Tristețea din urmă nu știu s-o alung
(Amurgind, străbat pădurea prădată)*

*De har purtător, tu glas al Iubirii
cetină dalbă a despătimirii
Profețind, ca Avacum altădată...*

O, brad gânditor din bătrân Cîmpulung...

„*Ne quid nimis...*”

*Crucea voinicului poartă flori azurii
Taina ei n-a fost știută vreodată*

*Către ea am pornit cu un pâlc de copii
Într-o zi dintr-o vară îndepărtată*

*Din muntele ce n-are nimic de prisos
O mireasmă cobora spre agora
(era oare Myrrha din Commiphora?)
Noi urcam bucuroși să-L aflăm pe Hristos*

*...Astăzi mă întreb: a fost vis sau poveste?
În vârful de spini roze au înflorit*

*Nimic de prisos în acel infinit
Când copiii Îl cheamă pe Acel care Este...*

Lucruri unite

*Văd apa și piatra, zăpezi și făclii
și aerul care ne ține-mpreună
suflarea de viață, cuvinte ce-adună
credița și neamul pentru vecii*

*Un număr arată lucruri unite
Spunea Iustinian într-un secol impar
Dar de ce cele bune se-adună mai rar?
De ce-n muguri e-un zvon de flori ofilite?*

Ia apă-ntr-un pumn...

*În Elada unde – ai ajuns
doar în vis uneori
stoluri de păsări
strâng semințe de flori
pentru steaua zorilor ce s-a ascuns
în altă însorire a veșniciei...*

*În tropii homerici, la margini egee
se-aud frenetice ritmuri ahee*

Zei faști nu-și mai poartă cununa!

*Renăscuți dintr-o veche idee,
Își împart gloria dintotdeauna...*

*E-o forfotă tristă și-n Capela Sixtină?
(sunt semne că s-a strâns aici multă noapte)
Sărmanii sunt chemați să urce la Cină
(într-un amestec de semne și șoapte)...*

*Ia apă-ntr-un pumn și închide o ușă
(printr-o buclă de aer trece-un nor de cenușă...)*

Suavă-i a Luminii măreție

*Suavă-i a Luminii măreție
Și-n zvon de sărbătoare eu o caut
De pare lin cântecul meu din flaut,
notele lungi devin alegorie*

*La fel cu valul ce s-a rupt din mare
ducând pe fruntea-i rece o solie
e ne-mplinita mea călătorie
de la pelinul nopții la culoare...*

Cel ce-a-ntâlnit deșertăciunea știe...

Mă întorc cu vestea cea bună...

*Din larguri măiestre, în zvon de clavir
cântând mă întorc cu Vestea cea bună
dar aştept un silf să vină să-mi spună
sub care stea s-a rugat blândul Lear*

*Eu sunt ca sutaşul cerând ajutor
pentru aceia care nu l-au iubit
(Într-un timp în ruină m-au părăsit
ca în mucedo bolgii să cad şi să mor)*

*Acum cânt şi vorbesc cu ploaia de vară
un sfat al bătrânilor am întâlnit:
să număr până la 1 din acel infinit
unde nu-i suferinţă, ci numai seară...*

„Soleil levant”?

*Nici norii nu mai bat Calea Regală
a mării, vălurind un menuet
dar trec pe-un cer oranj de-al lui Monet
în care-a-nveșmântat o catedrală.*

*Răsare astrul veciilor de Sus
pe treptele din fuga cu vioară
urcușu-i greu, căderea-i mai ușoară
când flautul visează un apus...*

*Din țara nimfelor însingurate
pasărea zorilor aici s-a oprit
Frumoasă-i ca iubirea fără sfârșit,
(dar se pare că aripile-i sunt nemișcate...)*

Timpul are tainele lui...

Motto:

„...de la Fața Ta unde voi fugi?”
(Psalm 138,7)

*Sânzienele-și au un loc în livadă
pe hotarul cu meri și gutui,
unde timpul își are tainele lui
pe care zânele ar voi să le vadă*

*Acolo nimeni nu se teme de moarte
Cresc inul ceresc la margini de râu
și bujorii sălbatici între fire de grâu
(zglobii, buruienile pândesc de departe)*

*Aici e coliba în care-ai să vii
(Am o făclie din rășină de brad)*

*Chiar dacă, alergând, va fi să mai cad,
De la Fața Ta, Doamne, nu voi fugi...*

O acvilă albă, pribeagă...

Motto:

*„Așa cum se întorc pâraiele în miază-zi”
(Psalm 125,4)*

*În curând, soarele alb al singurătății
va trece peste puntea de semne eline
pe crenelurile cetății Lida
arsă de sârmanul Nero cel crud.*

*Cu noimă șerpilor și-au golit într-un fulger
veninul imperial.*

De teamă, ciulinii-nfloresc într-o singură clipă...

*O acvilă albă din septentrional
bate în ziduri cu-o singură aripă
o silabă din prenumele meu*

*Glasul pâraielor sună cernit, mai departe
Umbra pribeagă mă duce de mână
Iubirea mă apără ziua de moarte.*

Se-ascund cărările...

*Mirabile focuri ovale se sting
Cine mai spune că sărmanii înving?
Argonauții din protoistorii
s-au amăgit cu splendori iluzorii
„La beaute” sporește-n suflețe moarte
golul foșnește în file de carte
de frații „de bine” ne-am amintit
(„Eye traking” en la fin de nuit?)
Uitării ați dat infinita tăcere
dintre-ntunecare și Înviere
Și-ați închis un om sfânt între scânduri...*

Nedreptatea nu vă pune pe gânduri?

*Se-ascund cărările dintre noapte și zi
Ridic ochii la cer; are ochi de copii...*

„Jertfe de ispășire”?

*Vinovat, îmi știu jertfa de ispășire,
dar de unde vin ororile-aceste,
urgii târâtoare, revolte funeste?
Care demon ne-ndeamnă la neiubire?*

*Sălașul nostru ajunge-un cavou
faraonii rotunzi se înveselesc
când servii – Semnul Crucii îl năruiesc
păgânii de ieri migrează-n păgânul cel nou.*

*Ne-au ajuns acele vremuri amare?
Apa-i otrăvită de la izvoare
Vin saharele cu boli de-mprumut
Stăpânește o spaimă de necunoscut...*

Eu nu cred că dreptii ne-au părăsit.

*Și iată: Albumița pe Rarău a înflorit!
(Cineva îmi spune să vorbesc mai încet
i-a făcut cândva Mihai un portret...)
De-o mai fi o vecie sau numai un ceas
Îndură-Te, Doamne, ai Tăi am rămas!*

Fără de vină

*Pășește grav, parcă neauzit
Timpul cudalb în ritm infinit
Bat clopote-n străvechi calendare
Pe destinele noastre se face prinsoare
Istovitul pământ pare pustiu
peste munți zboară un corb vinețiu
Pădurile-au ars, livada-i uscată
Răzbesc maimoni zâmbăreți, de hârtie
(nimeni nu i-a chemat niciodată)
Stricăciunile cer onoruri princiare
Neguri cad pe-nsetata câmpie...*

*Istorii peltice se cer îndreptate
Risipite morminte rămân ferecate*

*Dar citim în Scriptură ca pe ziduri de plângeri
ne rugăm la Troița vegheată de îngeri*

Încercarea de azi e un drum cu durere

La sfârșit e-Anastasis care înseamnă ÎNVIERE.

Omăt transparent

În amintirea lui Aurel Sasu

*Când totul ne părea risipire
Și sublime iluzii alergau în puhoi
am împărțit lumina din noi
celor amăgiți de moire*

*Ne-a ajuns acel omăt tăinuit
Să ne-amintească de-o veche icoană
De fildeșul brazilor, de psalmii din strană...*

și de veghea noastră fără sfârșit...

Peregrin pe un Munte ascuns

*Precum un Apostol, monahul Ioan
A-ntâlnit cruzimea acelu viclean
și în muced Gherle întunecate
pentru sârmani a vorbit cu dreptate*

*Părintele neuitat al durerii
a-nveșnicit nădejdea Învierii.*

*Zidul de lacrimi pe unde-a trecut
era plângerea lumii ce nu s-a născut
și care-aștepta la margini de gând
cununa luminilor peste pământ...*

*Într-un plus infinit pe-un munte ascuns
Bătrânul frumos pătimind a ajuns...*

Tărâm

*Lumina din gând s-a ivit mai târziu
Prin ce depărtări a trecut nu mai știu*

*În ceasul acesta de rugă și dor
Albastrul speranței e nemuritor*

*Tărâmul moldav cu flori de-nchinare
Cu grădinile Cerului e-n asemănare
Poate-un stejar din veac să doinească
despre Crucea florii de colț românească.*

Dar Cântul Robilor se aude mai rar...

Stele vii din stele uitate răsar...

„Câte ați spus...”

Motto:

„Câte ați spus la întuneric
se vor auzi la lumină...”

(Luca 12, 3)

În anii douăzeci după milenii
abia se aud melozii din Scriptură
Aezii, parcă zăvorâți la gură,
țin sub obroc mireasma din ectenii.

Vin zilele cohortelor barbare?
Sacre zăpezi se strâng în pagini arse

Spre-pătimire multe sunt întoarse
Nu și Lumina care-n veci nu moare.

Noi n-am tăcut și se va auzi
Cuvântul nostru pentru-o nouă lume
(Dar despre vremea ceea vă vor spune
Izbăvitoare glasuri de copii...).

Semn de carte

*Păstrez o Albumiță din Primară
Când viața se numea Calea Lactee
împodobită-n alb cu azalee
care schimbau mâhnirea-n primăvară.*

*La greu, fugeam spre munții arși din Lună
sau desprindeam o arcă din caiet
care plutea spre poluri prea încet:
când voi ajunge – nu putea să-mi spună...*

*... Din flori uscate am făcut cunună
(nici nu mai știu când – într-un fapt de seară)
e-un semn de dor pentru-acea carte rară:
Ce-n slove vechi veciile-ncunună...*

Oare am umblat pe o stea?

*Împreună-am urcat spre vechea cascadă
stăpânită cândva de niște copii*

*Apele se-amestecau înainte să cadă
în Carul cel Mare întors între vii*

*Pe-atunci îți spuneam că umblăm pe o stea
cu niște zodii prinse de-o roată
pe care, ca-n basme, un silf o suceea
așa cum și-n vise citim câteodată*

*Carul Luminilor încă nu a trecut
cu anii de iarnă și pătimire
Din cele de Taină nimic n-ai pierdut
Căci Taina Luminii înseamnă iubire...*

Alb lângă iarnă

*Spune-mi care alb de iarnă pătrunde
și se strânge sub brațe de Cruce
ce blajin asfințit Lumina aduce,
dar de ce noima lui ni se-ascunde?*

*Citește-mi în șoaptă într-un prag de apus
despre crugul răsărit din Idee
un vers alb la sfârșit d-epopee...
Murmură vorbele ce nu s-au mai spus...*

*Cântă-mi ceva – poate-un vis dintr-o vară –
(mi se pare că plânge unul din noi).
Când zăpezi netrăite vin în convoi,
pe-aici pădurea miroase a ceară...*

*În straie de rouă timpul coboară
„crinii câmpului” tresar printre spini,
Speranța i-adună-n cununi de lumini
pentru Iubirea ce nu știe să moară...*

***Die Lichte am Waldrand...
(Luminile de la marginea pădurii)***

*Se-acoperă ziua cu păduri imperiale
Raze de veghe, ca sacre făclii
îndreaptă Lumina spre ideale
sălaşuri de taină din veșnicii*

*Banchetul lui Platon s-a răvășit
Pe-o amforă, umbre dintr-o pereche
încearcă să urce din nadir spre zenit
pe o undă de flaut din idila străveche*

*Sub lespezi de aer se vor regăsi
Iubirea le va fi, în sfârșit, luminată
dar de ceasul acela nu se va ști
aici, pe tărâmul lui niciodată...*

*O, îngere, vremea pășește cuminte
La marginea orelor cresc codrii de flori
Sinele de Sine-și aduce aminte,
Cine le primește ofranda în zori?...*

O pâine de-acasă

În amintirea lui Marian, fratele meu

*Vom porni împreună Duminică-n zori
către munții din norduri, izbăvitori
(Știu c-ai vrea s-ajungi în poiana de maci)*

*Am ales ca să-i văd pe monahii săraci
ei trăiesc în pădurile-adânci
unde duce-o potecă tăiată-ntre stânci
De departe-ai să-i vezi în straie cernite
ducând cerul pe brațele lor ostenite
Sunt ca bucoavnele din caligrafii
cântate la strană în liturghii*

*Astăzi un Duh din Duminica Mare
ne va chema la Cuminecare
Voi frânge apoi o pâine de-acasă
Ulciorul de lut îl vom ține pe masă...*

*Te-aștept cu macii pe care i-ai strâns
lângă izvorul unde munții au plâns...*

6 August 2020

Antonomază

*S-a întâmplat ca-n marea lui Eol
Să-l întâlnesc pe-un brav rege homeric
În amfore văzduhul era gol
Și-un sol minor creștea în întuneric*

*Mă însoțeau în nobilul ritual
în gânduri larg deschise spre uimire
M-au scufundat în golul primordial
(Și-abia acum răzbesc să-ți dau de știre)*

*Mă-ntorc bătrân – nici nu mai știi să plâng
Spre Apa Vie alt Tristan coboară
M-a plec smerit văzduhuri să mai strâng...
Într-un urcior – la un sfârșit de vară...*

„Fapte ale zilelor”

Motto:

„Eternitatea este prezentul pur”
(J. W. Goethe)

Trăiești ca pasărea lovită în zbor
lunecând între nouri și-o zare.

Ai s-ajungi la „bona mors” mai ușor
te-așteaptă un vechi tărâm de salvare
(cum a scris martirul Iustin
în alte vremuri prinse-n vârtoare)

Pânza de pod o să fie din in,
În dreapta vei duce o lumânare...

prea mult te-ai mirat de plus infinit,
din „prezentul pur” ai rupt o spirală
și tocmai la Troia te-ai îndrăgostit
de-un semn de-ntrebare păzit de-o vestală

Și astăzi mai bați cu versuri în porți
sperând că și metopele se vor trezi
Dacă „faptele zilelor” se vor trage la sorți,
tărâmul salvării e în Adamclisi...

Cununa anului

*La izvorul Luminii se-ajunge cu greu
Gândul Cerului este la Dumnezeu
Dar în ziua celor căzuți pentru Țară
în lumea Luminilor e primăvară
Cu toții venim din demult, din departe
binecuvântați cu viață și moarte
Începutul nostru este voevodal
(nu am scornit, vicleni, un titlu regal)
Credința din veacuri mântuitoare
e dreaptă prin veacuri prigonitoare
precum este și-acesta de azi*

*În lumea hâină să privim către brazi
niciodată schimbați în spirale de lemn.*

*Printre cetini ne-așteaptă veșnicul Semn
Iar în cumpăna vremii – blândul Păstor...
În grădinile neamului suntem slujitori
Din Gândul Cerului avem o cunună*

Pe Calea Robilor credința ne-adună...

Mirabilia

*La Predeluț lângă piatra de Crai
cu furtunile verii m-am însoțit
„Quotidie morior”, dar nu am murit
Fulgere ronde cădeau peste plai
Am spus psalmii halil făr’ de alăute
Printre stânci păream un diac
și-n larma pădurii, tocmai eu, cel sărac
purtam straie nemaivăzute...*

*De-aș fi primit un Semn din Lumină
Cu apele reci s-ar fi dus umbra mea*

*Dar în limba ignota m-ar căuta
splendoarea mirabilă, eleusină...*

Alb sânzian

*Frunze de lance și o floare de mătasă
duc sânzianul alb patriarhal
E-un duh ionian slăvit voievodal,
cu nuferi treji pe-o apă somnoroasă*

*La voi mă-ntorc pe-un drum izbăvitor
(Talanții mi s-au risipit în spini)
Aștept un florilegiu de lumini*

Dar cum să spun că-n lut lotușii mor?...

Slujire

*Din lungul exil mă-ntorc către Tine,
Iubire înainte vestitoare,
Am fost în pustia fără de fine
un scrib trimis în slujiri trecătoare*

*Acum am un sfeșnic dat de un avvă
cu el Ți-aduc viața mea mărturie
pentru vremea ce-o port ca pe-o făclie*

Primește-mi, Părinte jertfa în slavă!

În visterii stau borgii de otravă...

*În visterii stau borgii de otravă,
triști condotieri cu măștile lor ronde
își poleiesc averea cu gioconde
și se desfată-n vorba lor gângavă*

*Malu-nflorit al apelor ei scurmă
să schimbe râul într-un iaz himeric
în stăpânirea-acelui Întuneric
care pășește-n lume fără urmă*

*Părinții plâng uimiți că stau sub pază
monștrii Gomorei-n purpuri se-arată
mai neîndurători ca niciodată*

(Dar nu departe îngerii veghează...)

Mai devreme-nflorind...

*Semnul speranței străjuiește aici
Harul coboară și-n minunile mici
Lumina sa te ferește de moarte
dar vei merge cu magii până departe*

*De mult te-ai rugat ca odată să fii
Rapsodul cel alb iubitor de copii*

*Cu o floare de măr să cânți un colind
Sau să fii însuși măr – mai târziu înflorind...*

Zăpada se-aruncă în Lună...

*Viscolea peste puiul de brad adormit
Avea o mireasmă de crâng părăsit
Venise, poate, cu vestea cea bună
Să nu las zăpada să se arunce în Lună
În ora de veghe și neadormire...*

*Singur sub ceruri, strigat-am: Părinte
Cât din mine-i omăt și cât e iubire
Și-n noaptea aceasta, Tu unde ești?
Ți-am adus un brad care știe povești...*

Tu erai lângă mine cu mult înainte...

Precum fulgerul de la răsărit...

*În vis, aștept lebăda să treacă sfoasă
Peste norul de colb din Calea Lactee
să-mi fac o luntre dintr-o camee –
ca să plutească peste iarba de-acasă...*

*Pânzele-s arse la ieșirea în larg...
dar un fulger din răsărit se arată
și-un înger de pază mă mai cheamă odată
să-nalț Semnul Constantin pe catarg...*

Monodie

Motto:

„Atunci când îi spui cuiva «Te iubesc»,
îi spui: «Tu nu vei muri niciodată!»
(Gabriel Marcel)

*Ești pregătit pentru ultima vamă
La-mbrățișarea iertării nu ai ajuns
Drumul stelelor este încă ascuns
Dar aștepti înserarea fără vreo teamă*

*Iubirea ta va fi de un Semn privegheată
Roua Cerului coboară la tine...*

*Rugătoarea din grădinile eleusiene
Știe că nu vei muri niciodată...*

Seară de sâmbătă

*Aș vrea să știu când am să pot cunoaște
în cele rele și pe cele bune
De ce s-a-ntors spre soarele apune
făclia lui Zibal, în prag de Paște?*

*Slujesc, ca în pustiu, nesemețit
marea lumină binevestitoare
Pe cât se-nalță-n Sine, orbitoare
mă simt de vâlvătăi înlănțuit*

*Mă-ndreptățesc ani mulți de suferință
(aproape c-am uitat câți sunt în salbă)*

*M-a ocrotit smerenia cea albă
iluminat de-o unică Credință*

*Făptura mea e mult pătimitoare
dar veghea n-a fost simplă mărturie
În Duh aștept Canon de bucurie...*

Zori anastatici cresc în depărtare...

Hologramă

*Îmi pare că astăzi ne-am rătăcit
printre haîne arcuri de vreme
Va veni un heruv ca să ne cheme
în freamătul undelor fără sfârșit?*

*... Și umbrele-s albe de-atâta-așteptare
Viețile ni s-au strâns de mult în cunună
dar numai Lumina știe să spună
câtă tristețe e-n pata din soare...*

*În basmele nopții ne vom odihni
Prietenii cu dezmarginatul **a fi**
Căci în buchetul acela de unde
numai un fir de-Absolut va pătrunde...*

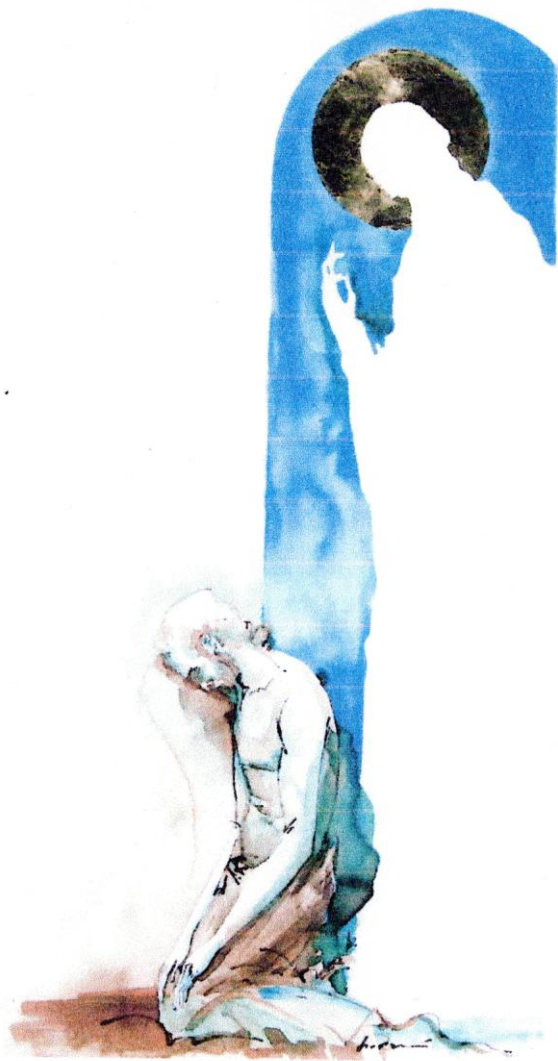
Pentru această zi...

Mistuit de bucurii netrăite –
mereu promițătoare –
mă pregătesc călăuzit de-un avvă
pentru o zi anume din calendare
Am cămașa ușor destrămată
Din in, cusută de mama bolnavă
pentru năpăstuitul meu tată –
alb peste alb, poate și-un purpuriu venețian
sub o lună plină de lacrimi
și-un fir ca nenufarii lui Monet
(nuferii negri-nfloresc mai încet!)

Totuși n-am înțeles
care anotimp mai migrează-ntr-un an
în ondulația mereu schimbătoare
între iubire și moarte?
ce le unește până când le desparte?

Nu sunt vinovat pentru acest amurg zdrențuit
Deschisă-i poarta către hotarul albastru
de dincolo de ziuă și de noapte

*Un risipitor îmi aruncă o carte
și o ramură de tei neînflorit...*

Iar Dincolo....

*O, Absolutul nu-i îndepărtare,
ci freamăt și repaus și visare,
miracol în duratele veciei
augustă taină a Călătoriei
căci timp înseamnă treceri ideale
spre pronia Singurătății Tale
Lumina de la început de vreme
nu ostenește astăzi să ne cheme...*

*În gânduri port făclia de păstor
Ești Cel ce duce crucea mea cu dor
Cu acest Semn durerea voi învinge
Nimic din ce-i al Tău nu se va stinge...*

De-un val vom fi răpiți?...

*Nu-mi ardeți cununa, nu sunt un învins
Dar nici n-o împodobiți în reci glicine
un dar ceresc și-a strâns sălaș în mine
nevrednic fiind, cu lacrimi l-am cuprins*

*În vremi atee am ajuns să scriu
ca-ntr-un exil cât un adânc de mare
am tot răbdat amar și ne-ndurare
și-mi pare c-a fost totul prea târziu*

*Noi, diecii-n nevoință adăpostiți
în slava cea-ndelung drept măritoare
de-un val ceresc cu binecuvântare
sub Semn nemuritor vom fi răpiți?...*

„Un neant bătătorit cu zăpadă”

*Te poartă gândul
la steaua ta călătoare
spre eonul ideal?*

*Infinitul cel mare
în culori s-a ivit
Amintește-ți de rotirea lor uimitoare*

*Iubire-ai aflat într-un crug vesperal
lângă mărul ispititor din livada
Celui ce Este*

*Ai rămas ca o umbră arsă într-un cristal,
dar vei primi, la sfârșit de poveste,
„Un neant bătătorit ca zăpada”*

Se desfac spectrele

*Se desfac spectrele-n nori de zăpadă
Ochiul minții nu cutează să-i vadă
Te-așteaptă un freamăt blând de lumine
Ruga lui e însetată de Tine
din faptul de ziuă abia pâlpâind
până când pleiadele de boltă se prind...*

Ai văzut zburdând păgânii în hoarde?

*În crepuscul pășești ca prin zăpadă
Candela speranței încă mai arde*

Doar Ochiul lăuntric poate s-o vadă...

Lângă floarea pustiei

*În lumea străveche citind ai rămas
Lângă-o apă izvorâtă din stâncă
Bătrânii pribegi, osteniți, fără glas
Te-au privit cu-o uimire adâncă*

*Erau locuri pe unde n-ai mai umblat –
Smochinii rodeau în ziua a treia –
Atunci l-ai văzut pe Avva Miheia
Lângă floarea pustiei îngenuncheat*

*Apa din piatră-alunga orice-ntinare
Iar toiagu-nflorit ca un ram de migdal
Pe șerpui ucigași, închinați lui Baal
i-a silit s-alunece-n mare...*

*Din viață în viață trec veacuri întregi
Netimpul te-ajută să le-nțelegi*

Isihie

*Nu-i ornament credința în Iisus
și nici vreo haină de vândut în templu
Lumina Jertfei Sale o contemplant
în ochii serafimilor de sus.*

*Un Semn de foc în Săptămâna Mare
a-mbrățișat o nesfârșită Cruce
Cununa Lui de spini în gând ne-aduce
Duh isihast și binecuvântare...*

Timp de căință

*„Mireasmă a morții spre moarte”
(Sf. Pavel, Epistola a II-a Corinteni)*

*Trecerea e priveghere cu jale
– căință, ispite, păcate, dureri –*

*Mugurii spinilor sunt crinii de ieri
care-nsoțeau pribegirile tale...*

*Și-acest netimp e-o fereastră zidită
lângă-un Semn, într-o vară de piatră*

*Dar va fi să înțelegi vreodată
de ce o aripă ți-a fost răstignită?*

Cărți răvășite

*Suntem fire de cer, cu furtuni și cu ploii
purtați de-un fior de-aici spre departe
pe-un taler de lemn ce jertfă se-mparte?
ce cărți răvășite vor rămâne cu noi?*

*Cu Ioan am vorbit la Nicula, pe deal
în liniștea atotstăpânitoare
eu – din Dobrogea, cu fața spre mare
el – cu o Cruce peste Ardeal*

*Lăsați-ne basmul iubirii-implinite
în țara cerească a limbii române
nu mirajele veacului ne vor rămâne
ci colbul astral de pe șiruri sfințite...*

O boltă cât Crucea latină...

*În dobrogeana mea floare de piatră
o boltă de lut a căzut peste vatră
Pe câmpul cu Semn al străbunilor mei
cresc armuri de pelin și pâlcuri de tei*

O cruce latină s-a aflat într-un trunchi

*În ruga de seară am rămas în genunchi
valuri de vreme aș fi vrut să ridic
să-i îmbrac Lumina în borangic,
s-o împodobesc cu fire de iarbă
s-ascult veșnicia cum vine s-o soarbă...*

Dodecaedru...

*Nu mi-ai cerut nimic, ți-aduc o floare
măiastră, plăsmuită din argilă,
dar de n-o vezi, nu te-ntrista, ai milă
De toamna ei – din vis coborâtoare*

*De-un vrednic visător e ocrotită
Iubirea în Lumină închinată
Iar floarea de pământ, adevărată
Cu spini de-acant va fi acoperită*

*În care glas să-ți cânt? În care game?
Cum ai s-ascuți povoara de departe?*

*Ca vechii scribi voi ridica în carte
Dodecaedrul strâns în pentagrame...*

Fericit

*Mă rog să văd Împărăția Ta,
Nemuritoarea lume ce ne-așteaptă...
Sărac în duh, voi aștepta la poartă
Să plâng pustia miază-noapte a mea*

*Sunt numai lut în tristă risipire
Povara Crucii-mi ferește gândul
Că am slujit ca un diac Cuvântul
flămând de-nseninări și de iubire...*

Vom trece...

*Vom trece-n tăcere și-n veșnica Taină
Căci nevăzutul nu-nseamnă repaus
O pară de foc ne veghează și-n haos
și poartă Lumina ca pe o haină*

*Atunci vom vedea ierarhia cerească
Serafii-n văzduh pe o scară de flori
Un înger ne-o trece dincolo de sori
Gavriil al iubirii să ne primească...*

Ne-am ivit dintr-o literă frântă?

*Să-mi fie iertat dacă râd uneori
de neadormiții născocitori
care vorbesc din Biblia hazlie
de-o lume croită ca menajerie
fără dreapta credință și fără de dor
în întunericul pustietor
Rătăcitorii aprigi se-ncântă
când spun că venim dintr-o literă frântă
În vremea aceasta fenomenală
Tribunii vrăjmașului se desfată cu fală...
Ne-nvață că sufletu-i materie străină
Că Lumina de har nici nu e lumină...
Și, ce mai? Viața e liberă-n harababură*

Noi ne plângem părinții lângă-o prescură...

Nu vrem să uităm

Motto:

„Marana thor!”
(Vino, Doamne!)

*Chiar de vom fi amintiri în curând
Această Lumină nu se va sfârși
Un vers aramaic o va-nsoți
Dezbinătorul nu va-nvinge nicicând!*

*Ne ispitesc obsesii barbare
Marote pandeice ne schimbă la sorți
Mai respirăm, dar ne-ascund printre morți
Într-o „lingua ignota”, nepăsătoare*

*Au ajuns principiile tehnologii
se spune că noi am muncit în zadar
că e timpul să ne luăm Semnul în dar...*

Între ceruri, poate, nu vom suferi...

Bătrân iconar

*Îți slăvesc sufletul, bătrân iconar
urcând Eleonul spre Sfântul Altar
unde ai așteptat cu neprihănire
sub bolțile cerului – Marea Iubire.*

*Te-ai întoarce-n Tabor, dar ai aripi de lemn
Tăriilor serv, ești lucarnă și semn*

*Te ascult cum te rogi pentru neamul sărac
de Ioan însoțit, rostești psalmii din veac*

*Icoana ta – Lumină ne aduce
Brațele tale-s deschise pe Cruce...*

*Bătrân iconar, să-mi îngădui să cer
Semnul din câmp să se înalțe la cer.*

August 2020

CUPRINS

„In hoc signo...”	7
Semne profetice	8
Caut un drum către Rugul Aprins	9
Despre poezie te rog să vorbim...	10
Ofrande	11
Pe cerul nopții, Perseidele	12
Slavă Luminii! Luminilor Ave!	13
Și aștepți...	14
Ceas	15
Cocorii poartă semnul iubirii...	16
Foșnesc codrii și spinii...	17
A fost cu puțință...	20
Cu flori de migdal	21
Trecea Cel care Este	22
Mărturie de seară	23
Duh voievodal	24
Parigorie	25
La Voroneț lumina vine spre noi	26
Herald n-am fost...	27
Iertați, cântecul meu este sărac...	28
Privaz aurit	29
Ai fost cu mine...	30
Nu e tânguire...	31
Scrisori netrimise...	32
N-am știut ce e moartea, eram copii...	34
Se pare că lipsește ceva...	35
De-o seamă cu-această-nserare...	36
Ochiul lăuntric al zilei	37
Ca-ntr-o baladă...	38

Glas	40
„Ne quid nimis...”	41
Lucruri unite	42
la apă-ntr-un pumn...	43
Suavă-i a Luminii măreție	44
Mă întorc cu vestea cea bună...	45
„Soleil levant”?	46
Timpul are tainele lui...	47
O acvilă albă, pribeagă...	48
Se-ascund cărările...	49
„Jertfe de ispășire”?	50
Fără de vină	51
Omăt transparent	52
Peregrin pe un Munte ascuns	53
Tărâm	54
„Câte ați spus...”	55
Semn de carte	56
Oare am umblat pe o stea?	57
Alb lângă iarnă	59
Die Lichter am Waldrand...	60
O pâine de-acasă	61
Antonomază	62
„Fapte ale zilelor”	63
Cununa anului	64
Mirabilia	65
Alb sânzian	66
Slujire	67
În visterii stau borgii de otravă...	68
Mai devreme-nflorind...	69
Zăpada se-aruncă în Lună...	70
Precum fulgerul de la răsărit...	71
Monodie	72
Seară de sâmbătă	73
Hologramă	74
Pentru această zi...	75
Iar Dincolo....	77
De-un val vom fi răpiți?....	78
„Un neant bătătorit cu zăpadă”	79

„ <i>In hoc signo...</i> ”	95
Se desfac spectrele	80
Lângă floarea pustiei	81
Isihie	82
Timp de căință	83
Cărți răvășite	84
O boltă cât Crucea latină...	85
Dodecaedru...	86
Fericit	87
Vom trece...	88
Ne-am ivit dintr-o literă frântă?	89
Nu vrem să uităm	90
Bătrân iconar	91

Contravaloarea timbrului literar de 2% din prețul de vânzare al cărții se livrează în contul Uniunii Scriitorilor din România.

VIRGIL NISTRU ȚIGĂNUȘ

Născut la Adamclisi (Dobrogea), la 18 iulie 1941.

Elev al Gimnaziilor „Sfinții Arhangheli” Galați, „Bogdan Vodă” Câmpulung Moldovenesc și al liceelor „Dragoș Vodă” Câmpulung Moldovenesc și „Vasile Alecsandri” Galați.

A cunoscut in justițiile epocii totalitare încă din copilărie, asemenea altor tineri din familiile deținuților politici condamnați pe nedrept; a fost în mai multe rânduri în lăturat/marginalizat pe „criterii de dosar”, cu efecte dramatice în anii cei mai rodnici.

Absolvent și Doctor al Universității din Cluj Napoca.

După 1990 – lector, conferențiar și profesor universitar titular la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați (Facultatea de Litere, Teologie, Jurnalism; Facultatea transfrontalieră).

A făcut parte din seria de universitari care au înființat și au susținut cursuri de Filologie în filiala din Basarabia a Universității gălățene (1999-2014).

A prezentat comunicări științifice la Arad, Alba Iulia, Bistrița, Brăila, Blaj, Botoșani, Cahul, Comrat (Basarabia), Cluj-Napoca, Focșani, Iași, Tg. Neamț, Ms. Nicula, Suceava, Tecuci, Toplița, Tulcea, Timișoara. Eseuri și versuri publicate în Canada.

Medalia de aur – „Premiul Juriului” (Dinu Buzatti) la Concursul de publicistică literară (Milano)

Premiul pentru Integrare Europeană

Membru titular al Uniunii Scriitorilor din România

Membru al ASTREI – Despărțământul „Ioan Alexandru” Gherla – Cluj

Premiul Uniunii Scriitorilor (Filiala Sud-Est) pentru Poezie (2015)

Marele Premiu „Mitropolitul Bartolomeu” (Suceava, 2020)

VOLUME

1991 Semn pe câmp (versuri)

1995 Cronos, Poiesis, Hermeneutică și valoare poetică în sec. al XIX-lea (teza de doctorat)

1997 Istoria unui sentiment (monografie)

1999 Cu Vinerea-n lacrimi, cu Duminica-n gând (versuri)

2001 Lumină Lină. Discursul religios metaforic în literatura română

2001 Oglinzile în bibliotecă (eseuri)

2004 Însemnările scribului (În vremea lui Iustinian) – versuri

2004 Lutieri și sunete. Spații și semne ale comunicării spirituale (eseuri)

2005 Retorica (manual universitar)

2006 Grigore Vieru iluminat de poezie (Monografie), Editura Universității din Chișinău

2009 „Lăsați-mă să mă gândesc” (Negocierea ca dialog)

2009 „Așa vine vorba...” (Limbaj și comunicare)

2009 Umbră arsă (versuri)

2010 Cândva, altădată... (versuri)

2011 „Dacă e cu puțință...” (versuri)

2011 Când vremea pășește ca Euridice. Ora de lectură (eseuri)

2012 „Cuvânt pentru Bucovina” – poezii, eseuri – (volum colectiv „Învățăcei ai Câmpulungului Bucovinean”), Suceava

2012 „Iar a doua zi...” (versuri)

2013 „...până la sfârșit” (versuri)

2014 „Alegerea noimelor” (versuri)

2015 „Totuși, cântecul tău...” (versuri)

2016 „Miraculoasa călătorie” (antologie de versuri)

2016 „Cât infinit a mai rămas în Troia?” (eseuri)

2018 „Ei spun că aici m-am născut...” (versuri la Centenarul României)

2019 „Crug vesperal” (eseuri)

ISBN 978-606-8769-31-8

9 786068 1769318